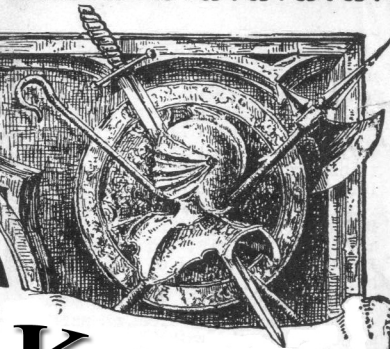
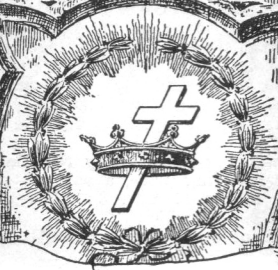
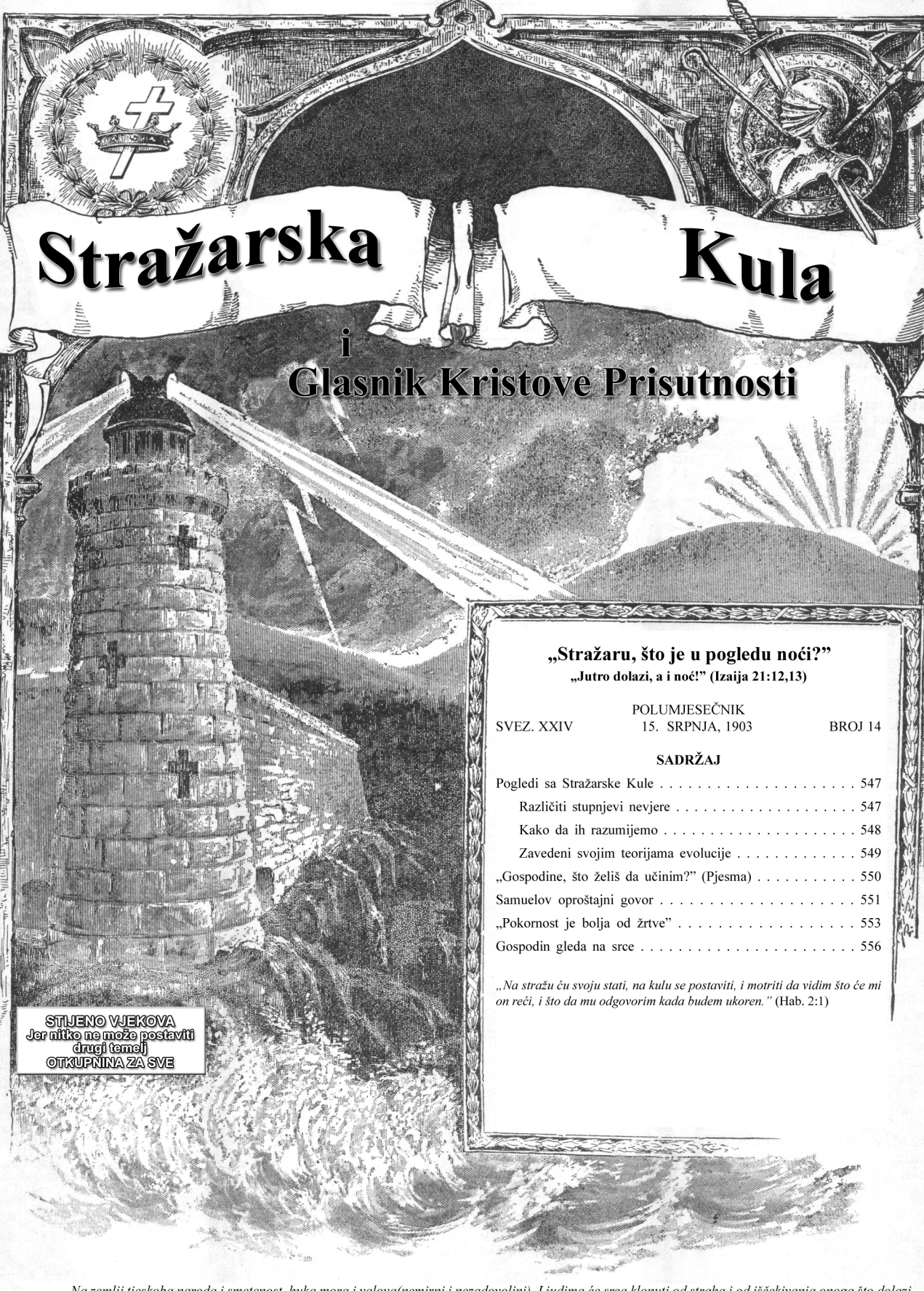
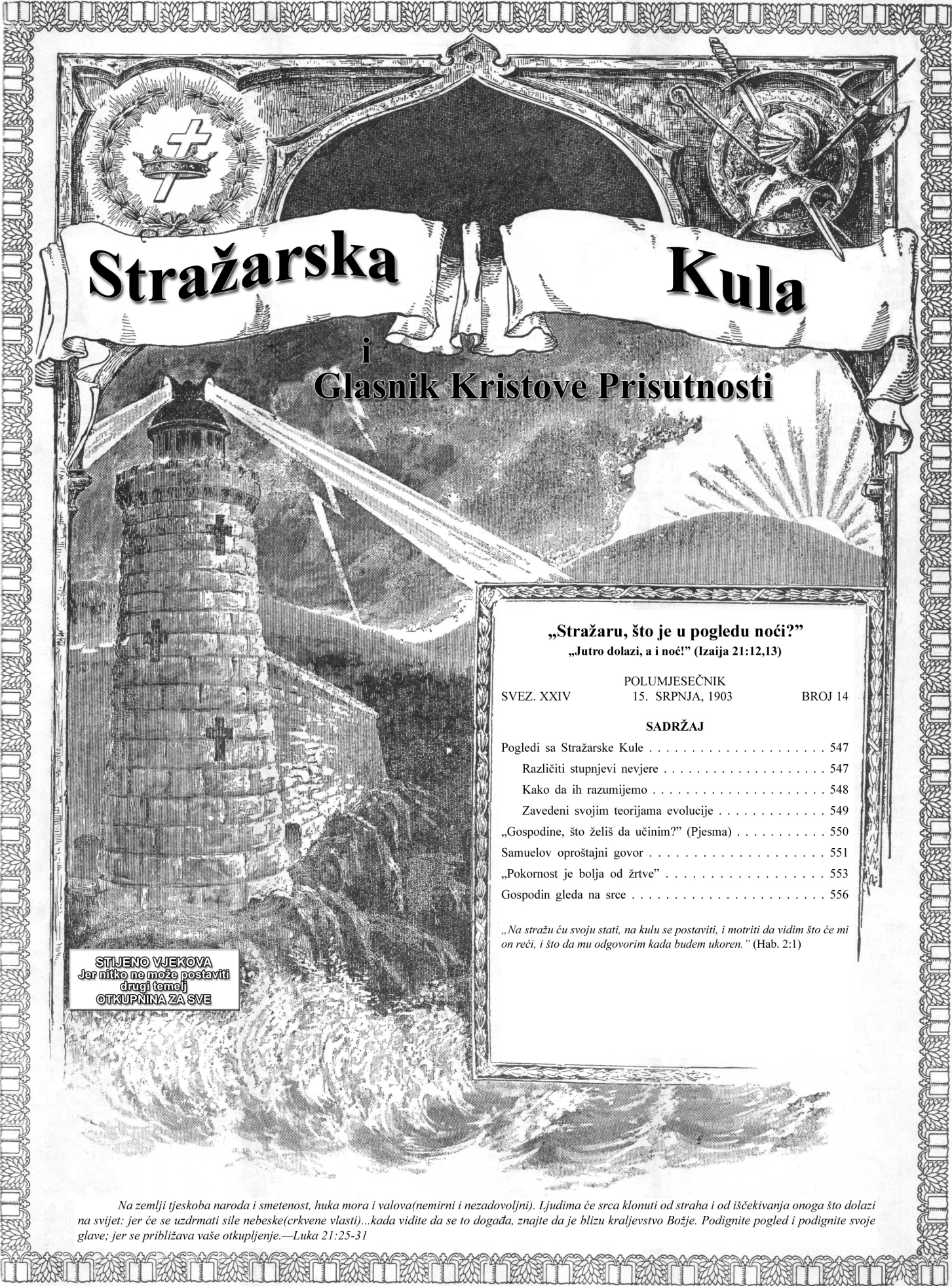




Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIV

15. SRPNJA, 1903

BROJ 14

SADRŽAJ

Pogledi sa Stražarske Kule	547
Različiti stupnjevi nevjere	547
Kako da ih razumijemo	548
Zavedeni svojim teorijama evolucije	549
„Gospodine, što želiš da učinim?” (Pjesma)	550
Samuelov oprostajni govor	551
„Pokornost je bolja od žrtve”	553
Gospodin gleda na srce	556

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni. – Djela 3:19-23; Iza. 35

POGLEDI SA STRAŽARSKE KULE

RAZLIČITI STUPNJEVI NEVJERE

„Viši kritičari” se znatno razlikuju. Bilo bi zabavno, da nije tako ozbiljna tema, primijetiti kako jedna klasa kori drugu za „destruktivnu kritiku Riječi Božje”, a zatim u istom članku nastavlja u istom smjeru – samo malo manje destruktivno za vjeru. Na primjer, obratite pažnju na sljedeće iz časopisa Presbyterian Standard:

„Prošle nedjelje dr. Josiah Penniman, dekan Sveučilišta u Pennsylvaniji, održao je izuzetno zanimljivo predavanje ili laičku propovijed s propovjedaonice Prezbiterijanske crkve u Ashevilleu u jutarnjem satu, u kojoj je govorio o izvanrednim otkrićima do kojih se došlo pijukom i lopatom prilikom iskopavanja drevnog grada Chalneha u dolini Eufrata. Ovaj se grad spominje u Postanku 10:10, a rad na njegovom iskopavanju obavlja Sveučilište u Pennsylvaniji tijekom posljednjih trinaest godina. Destruktivni kritičari kažu da umjetnost pisanja nije bila poznata u Abrahamovo vrijeme. Ali Sveučilište u Pennsylvaniji iskopalo je više od četrdeset tisuća spaljenih glinenih pločica punih pisanih zapisa koji datiraju 4 000 godina prije kršćanske ere, dakle 2 000 godina prije Abrahamova vremena. Destruktivni kritičari kažu da je sukob kraljeva, kako je zabilježeno u Postanku 14, mit, jer se u to rano doba svijeta takve vojske nisu mogle okupiti. Ali na nekim od 40 000 pločica u posjedu Sveučilišta u Pennsylvaniji, uzetih s mjesta ovog drevnog grada, imena samih kraljeva koji su vodili ovaj rat navedena su baš kao što su zabilježena u Postanku 14, a dio plijena kojeg su odnijeli iz Chalneha pronađen je prilikom iskopavanja drevnog grada Suze.

„Ova iskopavanja su uzdrmala već klimavu Ussherovu kronologiju i pomaknula postojanje čovjeka na Zemlji unatrag za oko 10 000 godina prije kršćanske ere, te pokazuju postojanje visoke civilizacije u tom ranom razdoblju. Rad na iskopavanju Chalneha započeo je na onome što se činilo kao obična hrpa pijeska u pustinji sa živim pijeskom. Ubrzo je dosegnuta kupola zgrade, za koju se pokazalo da je veličanstveni hram Baala, čijeg je štovanja ovaj grad bio središte. Hram je bio prekriven pijeskom do dubine od preko 12 metara od svoje baze. Među ostalim zanimljivostima pronađenim u susjednim zgradama bio je trezor nekretninske i bankarske tvrtke, koji je sadržavao potvrde o depozitu, vlasničke listove, porezne priznanice i slično, sve na pečenim glinenim pločicama i lijepo ispisano klinastim pismom, a čitaju se vrlo slično dokumentima u uredu modernog trgovca nekretninama.

„Dr. Penniman je imao prekrasne fotografije zgrada u gradu, koje su bile snažne, masivne i impozantne, te vrlo slične najboljim zgradama u našim suvremenim

gradovima. Navedena su imena raznih kraljeva i dinastija, s datumima za svakog, koji se protežu unatrag do razdoblja od 2 000 godina prije Abrahama, ili do vremena Adama, prema našoj uobičajenoj kronologiji.

„Ali pijuk i lopata išli su dublje, i napravljeno je vrlo iznenađujuće otkriće da je ovaj drevni grad Chalneh izgrađen na mjestu još starijeg grada ispod njega, za koji se čini da o njemu nije bilo sjećanja niti predaja u vrijeme osnivanja grada Chalneha. Ovaj grad datira najmanje 4 000 godina unatrag, ili u razdoblje 8 000 godina prije kršćanske ere. Njegovi stanovnici, tko god oni bili, bili su vrlo vješti graditelji, i imali su masivne kamene kuće i hramove na nekoliko katova, u kojima se slobodno koristio luk. Luk je bio nepoznat Egipćanima, Grcima ili bilo kojem od naroda koje nazivamo 'drevnima', te se smatrao rimskim izumom. Ali moderni pijuk i lopata otkrivaju ga tamo gdje su ga pustinjaški pijesci zakopali tako duboko da su sva sjećanja i predaje o moćnim graditeljima, koji su ga izmislili i koristili 8 000 do 10 000 godina prije Krista, nestali među ljudima. Ono što se smatralo rimskim izumom zapravo je bila jedna od 'izgubljenih umjetnosti' visoko civiliziranog naroda koji je živio, gradio, pisao, mislio i nestao, a zapis o njima i njihovim djelima ležao je vjerojatno stotinu stoljeća tako duboko ispod pijeska da su njihovo mjesto pokopa drugi ljudi koristili kao mjesto za svoje građevine; a ovi su pak bili zakopani u pijesku, čije uklanjanje pokazuje da je biblijski zapis u potpunosti istinit u svojim najmanjim detaljima, jer dok ljudi dolaze i odlaze, Riječ Božja ostaje dovijeka.”

Svi bi trebali jasno i nedvosmisleno prepoznati što je implicirano gore navedenim. To znači da se predavač nikako ne slaže s onim otvorenim oblikom nevjere koji u potpunosti negira Bibliju, tvrdeći da su Mojsijeve knjige, kao i knjige starozavjetnih proroka, napisane tek kratko vrijeme prije Krista – nakon povratka Izraelaca iz babilonskog ropstva. Tvrdnja je da su te knjige pobožne prijevare, s malo ili nimalo temelja u istini. Dr. Penniman, predavač, nije se slagao s takvom otvorenom nevjerom. Stoga je bio zadovoljan kada su iskopavanja koja je spomenuo otkrila određene vanjske informacije, koje potvrđuju neke od izjava iz Postanka. Drago nam je da se doktor u ovome slaže s nama; ali žalimo što je toliko prožet duhom više kritike da ga istraživanja koja spominje nisu uvjerila da je Biblija božanskog porijekla, i stoga apsolutno istinita. On samo priznaje da nije u potpunosti lažna – da ta otkrića dokazuju kako postoji određena pouzdanost u biblijskom izvještaju; ali očito je jednako daleko od prihvaćanja biblijskog narativa kakav jest, baš kao i najdestruktivniji viši kritičari.

Kronologija Biblije je toliko temeljito isprepletena s njezinim narativom da su to dvoje povezani kao osnova i potka: uništiti jedno znači uništiti drugo; poništiti jedno znači poništiti drugo; potvrditi jedno znači potvrditi drugo.

Nema nikakve sumnje da Biblija sadrži kronološki lanac sve do babilonskog ropstva – čak i najkritičniji teško mogu odstupati više od 128 godina od onoga što smo predstavili kao kronologiju Biblije; i tada moraju taj period učiniti kraćim nego što ga mi činimo, umjesto dužim. Nikakvo razmišljanje ili računanje temeljeno na biblijskim izjavama o kronologiji ne može produžiti razdoblje od stvaranja do rođenja našeg Gospodina izvan 4 128 godina koje smo dodijelili tom razdoblju. Dr. Penniman, kao dekan Sveučilišta i predavač na ovu temu, naravno, dobro je upoznat s ovim činjenicama. Ipak, kako li je čudno da se obraća publici kao zagovornik Biblije, a istovremeno je diskreditira tvrdeći, kao što to čini, da je čovjek bio na Zemlji oko deset tisuća godina prije kršćanske ere! Ako je ovaj gospodin prijatelj Biblije, ona ima dobar razlog da zavapi: 'Spasi me od mojih prijatelja!'

Ako doktor ne vjeruje u Bibliju, a predstavlja se kao njezin prijatelj i zagovornik, zauzima nepošten i nečastan stav. U svakom slučaju, Bibliji je daleko bolje bez takvih prijatelja i takvih zagovornika. Namjerno ili nenamjerno, oni služe cilju nevjere – ruše vjeru u Riječ Božju. Istina, trebamo očekivati upravo takve stvari u ovo posebno vrijeme, jer nas apostol uvjerava da će se svaka ljudska građevina vjere ispitati vatrom; i da će sve drvo, sijeno i slama izgorjeti. Naravno, sigurni smo da oni koji su izgradili svoju vjeru prema uputama Gospodnje Riječi, na pravom temelju i s pravim materijalima: zlatom, srebrom, dragim kamenjem božanske istine i Riječi Božje – ti nikada neće propasti, nikada neće posrnuti, već će izaći kao pobjednici. Ali također znamo da je ova klasa izuzetno mala u usporedbi s milijunima u kršćanstvu. Nemojmo se, dakle, iznenaditi da će 'vatra ovog dana ispitati svačije djelo, kakvo jest.' Naprotiv, shvatimo upozorenje ozbiljnije i čvršće se držimo onoga što smo primili od Gospodina, a što će na kraju zasjati veličanstveno, sjajno i uvjerljivo cijelom čovječanstvu.

KAKO DA IH RAZUMIJEMO?

Prirodno se postavlja pitanje: ako časni ljudi, studenti „poučeni svoj mudrosti egipatskoj”, pronađu u ruševinama drevne civilizacije za njih zadovoljavajuće dokaze da je čovjek bio na Zemlji najmanje šest tisuća godina duže nego što to biblijski zapisi uče, kako prosječna osoba osrednjih sposobnosti, inteligencije i prilika može odrediti što je istina o ovoj temi? Ako se ne može osloniti na znanstvenike, na koga ili na što se može osloniti?

Odgovaramo da znanstvenici temelje svoje procjene na svojim nagađanjima, a njihova nagađanja variraju ovisno o njihovom mentalnom sklopu. Mnogi od njih nagađaju da je čovjek na Zemlji milijunima godina; drugi, poput dr. Pennimana, čestitaju si što su svoju vjeru sveli na razliku od samo šest tisuća godina u odnosu na biblijsko stajalište. No ponizno Božje dijete, koje je pravilno iskoristilo prilike koje su mu sada dostupne, naučilo je imati malo povjerenja u nagađanja znanstvenika i viših kritičara, isto onoliko koliko je naučilo imati veliko povjerenje u Bibliju kao božansku objavu. Oni koji će biti lako potaknuti da sumnjaju u pouzdanost Svetog pisma, pod utjecajem njegovih štetnih prijatelja (?), općenito će biti oni koji nikada nisu došli do jasnog razumijevanja božanskog Plana vjekova, otkrivenog u toj čudesnoj Knjizi i samo u njoj. Oni koji su već neko vrijeme u Kristovoj školi i bili su vjerni uputama tamo primljenim, naučili su da Biblija sadrži plan tako čudesan da ga nije moguće osmisлити ili stvoriti ljudskim umom; plan koji se uklapa u sve značajke prošle povijesti, i koji je u potpunom skladu s izjavama Starog zavjeta kao i s onima Novog zavjeta, iako je u mnogim stvarima u neskladu s učenjima crkvenjaštva.

Kada otvorimo staru Knjigu, za koju je netko rekao da je nakovanj na kojem su se istrošili brojni čekići nevjere, nalazimo njezinu izjavu koja se odnosi na naše vrijeme: „jer će propasti mudrost mudraca njihovih i sakrit će se razum njihovih razboritih ljudi.” (Izaija 29:14). Dr. Penniman i drugi doktori teologije i profesori potvrđuju i ispunjavaju ovo božansko svjedočanstvo danas. Njihova poteškoća nije toliko nepoštenje uma koje ih sprječava da prihvate istinu, već to da pristupaju temi s pogrešnog stajališta. Umjesto da pristupaju geologiji i znanstvenim istraživanjima s gledišta vjere u Bibliju i želje da je istraže i dokažu ispravnom, oni pristupaju s obrnutog stajališta, s uvjerenjem da je Biblija sigurno u nekoj mjeri, velikoj ili maloj, pogrešna. Značajno prožeti duhom više kritike, čak i kada se opiru njezinim zaključcima, pristupaju svojim istraživanjima s ciljem da samo smanje nesklad između biblijskih izjava i ekstremnog stajališta nevjere. Nepotrebno je reći da u takvim stvarima, gdje je uključen um i gdje se formiraju mišljenja, potvrda se obično nađe u skladu s namjerom pretrage.

„Obični ljudi,” čitajući izjave poput gore navedene od strane doktora, ne bi trebali zaboraviti uzeti ih uz poznatu „dozu skepse”. Prirodno je da dekan fakulteta, koji je potrošio nekoliko tisuća dolara na znanstvena istraživanja – djelomično s pohvalnim ciljem dobivanja informacija, a djelomično s drugim pohvalnim ciljem samopromocije – osjeća sklonost preuveličati rezultate tih istraživanja i troškova, te se njima pomalo i razmetati.

Sigurno nije ni nevelikodušno ni nepromišljeno zaključiti da izjave dr. Pennimana znatno uveličavaju uslugu koju je njegovo sveučilište pružilo svijetu. Dokaza za to u gore navedenom izvještaju ima na pretek. Na primjer, nije izvan područja razumnog prosuđivanja vjerovati da je istraživački odbor pronašao nešto od drevnog grada Chalneha. Nije nezamislivo da je bio zakopan čak 12 metara ispod površine. Sasvim je vjerodostojno da su pronađeni palača i hram, te da su ispod hrama pronađene ruševine još starije građevine. Ali to je onoliko koliko razumno prosuđivanje može pratiti doktorovu priču. Ne možemo doslovno uzeti izjavu da je cijeli grad iskopan, ili čak bilo koji značajan dio njega, niti da je ispod njega pronađen još jedan cijeli grad – izgrađen, zakopan i zaboravljen tisućama godina prije nego što je gornji izgrađen, a da je pritom gornji slučajno izgrađen točno na vrhu njega – jedan hram iznad drugog, itd. Također, ne možemo doslovno uzeti izjavu da su zgrade u tim gradovima bile „snažne, masivne i impozantne, i vrlo slične najboljim zgradama u našim modernim gradovima.” Mnogo je razloga zašto ne bismo trebali doslovno shvatiti ove izjave – osim ako nismo spremni proglasiti se lakovjernim prostacima; „običnim ljudima” iz mračnog doba. Najsnažniji od ovih prigovora je onaj financijski. Svaka osoba s iskustvom u troškovima niveliranja, iskopavanja itd., može na prvi pogled vidjeti da nekoliko tisuća dolara i nekoliko predstavnika Sveučilišta u Pennsylvaniji ne bi mogli praktično ništa postići u takvim uvjetima kakvi su implicirani. Bili bi potrebni milijuni dolara da se postigne bilo što slično onome što se da iščitati iz doslovnog shvaćanja gore navedenog.

Ako analiziramo gornji izvještaj doslovno, otkrivamo da je kontradiktoran. Izjavljuje da je glavna zgrada bio hram, čija je kupola, prekrivena pijeskom, očito činila glavnu uzvisinu iskopanog pješčanog brda. Koliko je dubok pijesak mogao biti na vrhu ove kupole, potpuno je zaklanjajući, možemo samo nagađati. Pretpostaviti ćemo da je bio prekriven do dubine od samo 1,5 metra, jer izvještaj navodi da je „ubrzo dosegnut.” Kada, dakle, čitamo da je vrh ovog pješčanog brda bio „više od 12 metara” iznad temelja hrama, dopustiti ćemo dodatnih 30 cm i reći 12,5 metara, a zatim, oduzimajući 1,5 metar iznad kupole, otkrivamo da je ukupna visina hrama, uključujući kupolu i sve ostalo, bila oko 10 metara. A ovo je bila glavna građevina u gradu – očito daleko nadmašujući ostale zgrade, prema danom opisu. Kako sada zvuči izjava da su zgrade bile „masivne i impozantne, i vrlo slične najboljim zgradama u našim modernim gradovima”? Najbolje zgrade u našim suvremenim gradovima kreću se u visini od 15 do 120 metara ili više, dok je u ovom gradu glavna zgrada s kupolom bila visoka oko 10 metara. Moramo imati na umu

ovakve dokaze koji pokazuju da je jezik figurativan, a ne doslovan, odnosno vrlo hiperboličan, i tada bismo ostatak doktorovih izjava trebali začiniti istom dozom „soli razuma” i hladnog prosuđivanja, ako ne želimo dopustiti da ometaju proces naše mentalne probave dok proučavamo Božju Riječ. „Sol je dobra!”

Kada dođemo do ispitivanja nalaza u knjižnicama ovih zgrada, trebamo ih cijeniti onoliko koliko vrijede. Mi ih visoko cijenimo. Oni daju najjasnije dokaze da su evolucionisti potpuno u krivu u svojoj teoriji da je čovjek evoluirao od majmuna i da je današnja civilizacija dokaz toga. Ovi nalazi potvrđuju biblijsku izjavu da je u prošlosti postojala civilizacija, iako nešto drugačija od današnje – da su u prošlosti postojali mudri ljudi bez današnjih prednosti, koje pripadaju razdoblju nazvanom „vrijeme kraja”, a koje smatramo značajkama ovog dana pripreme za Milenij. Da su ti ljudi imali određeno znanje o pravdi, pravednosti, poslovnim propisima itd., očito je iz zapisa pronađenih u ovim prostorijama. Ali ništa nije pronađeno što bi bilo u sukobu s Biblijom, niti u sukobu s biblijskom kronologijom. Sukob postoji isključivo u umovima učene gospode čija je mudrost u takvim stvarima nestala, kako Sveto Pismo i objavljuje – jer su napustili pravi temelj i više ne nastoje uskladiti arheološke nalaze s izjavama Biblije, osobito u pogledu kronologije.

ZAVEDENI SVOJIM TEORIJAMA EVOLUCIJE

Oni unaprijed određuju da su, s obzirom na postojanje dobrih dokaza o tako izraženoj civilizaciji u Abrahamovo vrijeme, morala postojati duga, duga razdoblja koja su tome prethodila za razvoj čovjeka od majmunske stanje do tog stupnja inteligencije. Tako, podržavajući svoje teorije o evoluciji, imaju poticaj učiniti zapise što povoljnijima za to dugo razdoblje prije Abrahama. Pronalaze imena kraljeva i dinastija, te ih pokušavaju razdvojiti u kronološkom slijedu, ali čini se da potpuno zanemaruju činjenicu da su uvjeti koji danas prevladavaju u Europi možda, u određenoj mjeri, prevladavali i u Egiptu te u babilonskim vremenima. Na primjer, pretpostavimo da je neki grad u Bavarskoj, u Njemačkoj, danas zakopan od svijeta, i da je civilizacija sadašnjeg vremena u svim drugim gradovima Europe potpuno izbrisana. Pretpostavimo također da se opće svjetske povijesti sadašnjeg vremena ne čuvaju, već da, kao u drevnim vremenima, svaka nacija i grad vode zapise i kronologiju za sebe, ne obraćajući pažnju na godinu svijeta, pr. Kr. ili poslije Kr., ili na bilo koji drugi raspored, već jednostavno računajući prema vlastitim dinastijama. Pretpostavimo također da netko otkrije spomenuti bavorski grad i tamo pronađe zapise bavorske linije kraljeva, i u vezi s tim zapis o njemačkim carevima, kao i reference na mnoge druge linije njemačkih

kraljeva i kneževa. Tamo bi pronašao zapise o Napoleonovoj dinastiji, o sadašnjoj bavarskoj dinastiji, i o sadašnjoj carskoj dinastiji. Koliko bi vjerojatno bilo da, bez ičega što bi ga vodilo osim imena Fridrika I., Vilima I., Vilima II., Vilima III., postane potpuno zbunjen i ne shvati da postoje kraljevi u Bavarskoj u isto vrijeme kada drugi vladaju kao carevi cijelog njemačkog carstva? Tako bi mogao dodijeliti toliko godina carevima, i toliko godina kraljevima, te svaki put udvostručiti svoj račun. Naši znanstvenici pregledavaju hrpu drevnih glinenih pločica, napisanih na jeziku koji ne razumiju u potpunosti; vide u njima imena stotina kraljeva, kneževa itd., i nižu ih kako bi podržali svoju teoriju o dugom i sporom razvoju od majmuskog čovjeka do stupnja inteligencije kojem svjedočimo danas.

Čini se da ovo prilično dobro predstavlja zamršene i nezadovoljavajuće zapise ovih drevnih civilizacija koje su otkrili istraživači. Oni pružaju određene dokaze, ali ništa u kronološkom redoslijedu što bi se na bilo koji način moglo usporediti s biblijskim zapisom. Biblija nam daje jedini kronološki zapis od Adama do babilonskog sužanjstva koji je vrijedan naziva povijest ili kronologija. Naši mudraci na sveučilištima, fakultetima, teološkim sjemeništima itd., zaobilazeći ovaj jedini pouzdani zapis i pokušavajući konstruirati kronologiju iz drugih izvora, rade nemoguću stvar, kao i nepromišljenu stvar. Kršćanin koji prepoznaje Bibliju kao Riječ Božju, zbog njezinih unutarnjih dokaza, i koji usklađuje njezine izjave sa samima sobom, prihvaćajući zaključke s potpunom vjerom, jedini je koji će izdržati potrese i prosijavanja ovog sadašnjeg vremena. Takvi će se pokazati ispravnima kada dođe ono što je savršeno i kada sve stvari budu potpuno otkrivene.

„Kako čvrst temelj, vi sveci Gospodnji, Položen je za vašu vjeru u Njegovu izvrsnu Riječ!”

Časopis Southwestern Presbyterian od 27. ožujka citira velečasnog J. P. Petersa, ravnatelja Nippur ekspedicije, kako slijedi:

„Ogromna masa ispisanog materijala osigurana je iz Egipta, Babilonije, Asirije i Perzije. Imamo vrlo dobru sliku napredne civilizacije koja je prevladavala u drevnom civiliziranom svijetu u i od druge polovice trećeg tisućljeća pr. Kr.

„Ovi zapisi diskreditiraju ekstravagantne tvrdnje Kine i Indije u vezi sa starinom civilizacije koju oni prisvajaju. Tek u drugoj polovici trećeg tisućljeća pr. Kr. civilizacija se proširila na Kinu, a ubrzo nakon toga Indiju je zauzela civilizirana rasa.

„Ovi zapisi, do sada otkriveni, potvrđuju izjave i povijesne prikaze Samuela, Kraljeva i Proroka. Hebrejska povijest, kako je zabilježena u ovim knjigama, dokazana je usporedbom kao poštena i pouzdana.

„Izjave ranijih knjiga Starog zavjeta u vezi s visokom civilizacijom, naprednim religijskim razvojem i književnim aktivnostima, koje su još nedavno bile ističane kao dokaz netočnosti i neistinitosti biblijskog zapisa, sada su dokazano doslovno istinite.”

„GOSPODINE, ŠTO ŽELIŠ DA UČINIM?” (Djela 9:6)

Tjeskobna dušo, pitaš li se
Kako možeš dokazati svoju vjernost?
U ovom danu „tvog zaručenja,”
U zoru tvoje „prve ljubavi,”
Dok tvoje srce sada preplavljuje
Novo pronađeni mir i radost;
Gdje ćeš ti, spremni slugo,
Naći zaposlenje u Njegovoj službi?

Slušaj! Želiš li ispričati priču
O čudesnom planu Oca,
I njegovoj slavi ispunjenja
Koja se sada pojavljuje čovjeku?
Želiš li biti vjeran svjedok Istine koju si primio?
Traži „Njegovu puninu” za svoj udio;
Prazne duše nemaju što dati.

Čuj glas Učitelja koji te usmjerava,
Dok Mu se približavaš,
„Čekaj dok ne budeš ispunjen snagom
Duha s visine.”
Učeći prvo, sam, lekciju
Kuju bi htio da drugi znaju;
Jedući svakodnevno za Njegovim stolom,
Tako u „milosti i znanju rasti.”

Slijedeći tijesno Isusove stope,
Da što god kažeš ili učiniš,
Bit će to „Duh tvoga Oca”
Koji će govoriti i djelovati kroz tebe.
Tražeći božansko vodstvo,
Možeš očekivati bogate blagoslove;
Kako priznaješ Njegove puteve,
On će usmjeravati tvoju stazu.

Tako će u iskušenjima koja te čekaju,
Na putu, tako grubom, strmom,
Božji mir koji nadilazi razumijevanje
Čuvati tvoje srce kroz Isusa.
Tada možeš ići i tješiti
One pod štapom nevolje,
Utjehom kojom si i sam
Bio utješén od Boga.

– John La Dow

SAMUELOV OPROŠTAJNI GOVOR

– 1. Samuelova 12:13-25. – 19. srpnja. –

Ključni tekst: „Samo se bojte Gospodina i služite mu u istini svim svojim srcem.”

Prorok Samuel ističe se na stranicama svete povijesti kao vrlo plemenit karakter – u mnogim aspektima vrlo sličan Mojsiju. Vjerno je služio Gospodinu i narodu kroz dugo razdoblje, a zatim je, na hitan zahtjev naroda i uz Božji pristanak, pomazao Saula za kralja. Saul je u početku bio primljen prilično mlako, ali bitka s Amoncima i velika pobjeda koju je Gospodin podario svom narodu u toj prilici ujedinila je njihova srca s onim koji je bio vidljivi vođa u toj pobjedi. Samuel je shvatio da je došlo pravo vrijeme za javnu krunidbu kralja i formalni prijenos odanosti njemu kao Gospodinovom predstavniku u svjetovnim poslovima nacije. Prema tome, sazvana je opća skupština naroda u Gilgalu – jednom od nekoliko istaknutih mjesta za javna okupljanja – mjestu na kojem je Samuel običavao održavati sud kada je, kao vrhovni sudac, u različitim razdobljima godine odlazio u razne dijelove teritorija Izraela kako bi saslušao i odlučio o slučajevima i razmiricama koje starješine plemena nisu mogli zadovoljavajuće riješiti.

Kad su se ljudi okupili, prorok Samuel započeo je svoj govor (reci 1-5) pozivajući Boga i narod da posvjedoče o njegovoj pravednosti u svim njegovim postupcima prema njima tijekom mnogih godina u kojima im je služio; o njegovoj pravdi u nastojanju da pravedno odlučuje o njihovim raznim pitanjima; o njegovoj poštenosti, jer nikada nije primio ni najmanji mito, niti je dopustio da išta naruši njegovu presudu; niti je bio tlačitelj svog naroda, već je uvijek tražio njihovo dobro. Ujedinjenim glasom narod se složio s izvrsnošću i čistoćom njegove uprave – divno priznanje, koje bi bilo gotovo nezamislivo u naše vrijeme, u kojem čak i najbolji i najplemenitiji službenici sigurno imaju neprijatelje, ogovarače i klevetnike. Ne smijemo pretpostaviti da je Samuel samo hvalio svoju upravu, već takvom plemenitom karakteru moramo pripisati plemenitiji cilj. Želio je ostaviti trajan dojam ovim govorom i ovim prijenosom vlasti na kralja Saula. Kako bi njegove riječi bile dojmljivije i učinkovitije u interesu njegovog nasljednika i Gospodinovog naroda, naglasio je svojim slušateljima činjenicu da je cijeli njegov život bio posvećen Bogu, kako bi mogli dobro razumjeti da su njegove riječi sada u potpunom skladu s cijelim njegovim prethodnim životom. Tako bi shvatili da je imao njihove najbolje interese na srcu, da je bio potpuno odan Gospodinu, te da bi njegov primjer, kao i njegov savjet, bili korisni za njih. Možda je na taj način pred narod postavio i standard onoga što bi mogli očekivati i nadati se od svog novog kralja, a pred samog kralja ideal prema kojem bi trebao oblikovati svoju vladavinu.

Zatim je skrenuo pozornost na Božju vjernost prema njima kroz stoljeća, od vremena kada ih je prihvatio kao svoj narod, sklopio s njima savez preko Mojsija te postao njihov nebeski Kralj. Podsjetio je narod na mnoga izbavljenja koja im je Gospodin omogućio preko raznih zastupnika koje je podigao. Nije želio da misle kako je nedavna pobjeda nad Amoncima jedina; želio je da prepoznaju, kao i kod svih prethodnih pobjeda, da je ona od Gospodina, bez obzira čijom je rukom ostvarena. Htio je da shvate kako su pokazali veliku nezahvalnost zaboravljajući da je Gospodin cijelo to vrijeme bio njihov Kralj, te da su radije izabrali zemaljskog kralja umjesto vladavine koju je On uspostavio. Ipak, sada kada im je Bog uslišio molbu i dao im zemaljskog kralja, nisu smjeli zaboraviti da je on samo predstavnik njihovog pravog Kralja, onog nebeskog. Inače bi njihovo stanje bilo žalosno u svakom pogledu. Imali su kralja po svom izboru i Bog ga je postavio nad njima: neka tako oстане, a s ove nove pozicije trebali bi izvući najbolje iz svoje situacije; da bi to postigli, trebali bi pažljivo slijediti zapovijedi Gospodnje.

Poslušnost Gospodinu donijela bi blagoslove i narodu i njihovom kralju, dok bi neposlušnost i pobuna ili bilo kakva mjera nepoštovanja prema Gospodinu i Njegovim zapovijedima donijela božansku nemilost i štetu. Ne zato što bi Gospodin osvetnički uzvraćao zlo za zlo, već bi ruka Gospodnja bila protiv njih na isti način kao što je struja rijeke protiv onih koji pokušavaju plivati uzvodno. Božanska pravda ima svoj stalni tok. Ona je nepopustljiva; suprotstavlja se svemu što ide protiv nje, a favorizira sve što je u skladu s njom. Nešto od ovog principa možemo prepoznati u raznim zakonima prirode; na primjer, u gravitaciji. Prepoznamo također da principi božanske vladavine djeluju na vrlo sličan način. Kao što vatra opeče zle ili dobre kada dođu u kontakt s njom, i kao što zakon gravitacije djeluje na sve koji dođu pod njegov utjecaj, bili oni dobri ili loši, tako i principi božanske pravde djeluju automatski.

Ispravnost gore navedene izjave neki mogu dovesti u pitanje, govoreći da u većini slučajeva pravda ne djeluje na taj način; da su oni koji iskušavaju Boga uzdignuti, a oni koji čine zlo i prijevaru često napreduju. Odgovaramo da se, kako bismo razumjeli našu poziciju, mora imati na umu da Božja vlast nikada nije bila uspostavljena u svijetu osim nad jednim narodom, Izraelom; stoga, samo u tom jednom narodu trebamo očekivati da zakoni odmazde djeluju automatski. Gospodin je rekao za Izrael: „Samo vas sam prepoznao od svih obitelji na zemlji.” (Amos 3:2).

Opet, apostol pita: „Kakva je prednost Židova?” i, odgovarajući, izjavljuje: „Mnogo u svakom pogledu; ponajviše zato što su njima povjerena Božja proročanstva.” Bog je preuzeo obvezu prema Izraelu da će, ako oni kao narod budu poslušni Njegovim zakonima i drže Njegove propise, biti blagoslovljeni proporcionalno svojoj vjernosti i poslušnosti; a ako ne budu poslušni, bit će proporcionalno kažnjeni. Dopustit će da na njih dođu razne nevolje – bolesti i slično – kao prirodni rezultati kršenja načela Njegove vlasti. Ali takav dogovor nije napravljen ni s jednim drugim narodom u bilo kojem trenutku povijesti svijeta. S duhovnim Izraelom Božji blagoslovi i kazne su duhovne prirode i ne protežu se na svjetovne stvari. Proporcionalno svojoj vjernosti, oni duhovno jačaju i postaju ljepši; a proporcionalno svojoj nevjernosti, oni duhovno slabe, primaju kazne i gube Božju naklonost. Za duhovnog Izraelca ne vrijedi pravilo, kao što je vrijedilo za prirodnog Izraelca, da će poslušnošću Gospodinu biti svjetovno blagoslovljen u svim svojim pothvatima. Naprotiv, duhovnom Izraelcu Gospodin daje izričitu izjavu i ohrabrenje: „Svi koji žele živjeti pobožno u Kristu Isusu će [u ovom životu] trpjeti progonstvo”; „Ne čudite se, braćo moja, ako vas svijet mrzi”; „Znate da je mene mrzio prije nego vas”; „Blagoslovljeni ste kada ljudi govore sve vrste zla protiv vas zbog mene: radujte se i budite iznimno radosni; jer velika je vaša nagrada na nebu” – u duhovnim, a ne u svjetovnim stvarima (2. Timoteju 3:12; 1. Ivanova 3:13; Ivan 15:18; Matej 5:11,12).

Kada se uspostavi Milenijsko Kraljevstvo, i u skladu s molitvom našeg Gospodina dođe Božje Kraljevstvo, te Njegova volja bude izvršena na Zemlji kao i na Nebu – tada će zakoni pravednosti ponovno djelovati automatski, i „svaki prijestup će dobiti zasluženu nagradu”, a svaki ispravan napor donijet će svoj blagoslov i uzdižući utjecaj – obnovu. Božanski propisi koji su djelovali prema tjelesnom Izraelu u danima Samuela razlikuju se od onih koji će djelovati prema cijelom svijetu u Milenijskom dobu, jer će potonji imati većeg proroka od Mojsija, većeg svećenika od Arona, većeg kralja od Saula. Gospodinov Pomazanik uključivat će sve milosti, moći i kvalitete predstavljene u ovim tipovima, ali na savršenoj razini i podržane božanskom mudrošću, pravdom, ljubavlju i moći, te će ukloniti svaku neposlušnost i trajno uspostaviti pravednost na ispravnoj osnovi diljem svijeta, na kraju uništavajući sve koji se ne budu htjeli uskladiti s njegovim načelima.

Samuel je pred narodom učinio čudo – izazvao je grmljavinsku oluju usred žetve. U Palestini padaju rane i kasne kiše. Proljetne kiše obično završavaju u travnju, a jesenske kiše počinju u listopadu ili studenom. Pisac na tu temu kaže: „U uobičajenim sezonama, od prestanka proljetnih kiša do njihovog početka u

listopadu ili studenom, kiša nikada ne pada, a nebo je obično vedro.” Žetva pšenice, na koju je prorok ukazao kao upravo u tijeku, morala je biti početkom lipnja i stoga ništa nije moglo biti dalje od očekivanja naroda od grmljavinske oluje u to vrijeme. Njezino donošenje na prorokovu najavu trebalo je podsjetiti narod koliko su njihovi poslovi i interesi potpuno u božanskoj moći. Trebali su shvatiti da nedavna pobjeda ne bi bila njihova da je Gospodin nije bio voljan podariti im; i da bi jednostavnim donošenjem nepovoljnih kiša na njihovu žetvu cijeli plod njihovog rada od mnogih mjeseci mogao biti brzo uništen, a oni dovedeni do gladi i na taj način postati temeljitije pokoreni nego bilo kojom stranom invazijom. Prorok im skreće pozornost na zloću njihovog postupka u odbacivanju Boga kao svog Kralja, te na ovu Božju moć, koja bi se lako mogla iskoristiti ako bi On želio uzvratiti im prema njihovim postupcima.

Narod je shvatio poantu. Uvidjeli su da bi, ako bi kišilo nekoliko dana, izgubili sve; prepoznali su da su potpuno u Božjoj moći i zamolili Samuela da se moli za njih, priznajući ne samo nepravde koje su učinili tražeći kralja, već i svoje grijeh: „Dodali smo svojim grijesima.”

Kao Gospodinov glasnogovornik, prorok je uvjerio narod da se ne trebaju bojati Božje osвете unatoč svom pogrešnom putu. Naprotiv, trebali bi više nego ikad odlučiti potpuno se okrenuti Gospodinu, te dopustiti da im njihova pogreška, kao i kušnje i poteškoće koje će uslijediti kao rezultat toga, budu blagoslov u sve bližem privlačenju njihovih srca Gospodinu, njihovom pravom Kralju, koji nikada nije tražio ništa osim njihovog najvećeg dobra. Tako bi trebalo biti i s nama. Ako ikada otkrijemo da smo krenuli pogrešnim putem koji je nepopravljiv, možemo očekivati da će to donijeti razočaranja kako je Gospodin i preorekao; ali On može dopustiti da to donese i neke blagoslove u obliku skrušenosti srca, poniznosti pred Gospodinom te veće revnosti, budnosti i vjernosti u budućnosti. Tako čak i neke životne pogreške mogu postati stepenice prema višim razinama milosti i istine.

Misao iz 22. retka je vrlo lijepa i bez sumnje je bila vrlo ohrabrujuća za Izraelce, uvjeravajući ih u Božju stalnu ljubav i naklonost prema njima zbog toga što ih je usvojio kao svoj narod. Primjenjujući ovaj redak na duhovni Izrael, i mi možemo iz njega izvući veliku utjehu. Ako je za prirodni Izrael bila povlastica biti usvojen kao Gospodinov poseban narod, kao kuća slugu, koliko je tek veći blagoslov za duhovni Izrael, kojeg je Gospodin usvojio kao kuću sinova pod glavnim Sinom, Isusom: „čija smo kuća mi, ako zadržimo pouzdanje i radost nade čvrsto do kraja!” (Hebrejima 3:6). Dobro je da se Gospodinov narod potiče na strahopoštovanje prema Gospodinu; ali da je Sveto Pismo sastavljeno samo od zapovijedi i

prijekora, Gospodinov narod bi sigurno već davno bio obeshrabren. Naprotiv, uz prijekore i ispravke, Gospodin nam daje vrlo dragocjena svjedočanstva o svojoj ljubavi i milosrđu, svojoj dobroti i dugotrpljivoj ljubaznosti, kako bi nas ohrabrio. Svi članovi tijela Kristova, koji se bore protiv tijeka ovog svijeta, protiv javnog mnijenja, protiv slabosti vlastitog tijela i protiv velikog protivnika Sotone, trebaju duhovno ohrabrenje – uvjerenja da je Gospodin uz njih. Apostol to ističe, govoreći: „Ako je Bog za nas, tko može biti protiv nas?” – što će značiti sva opozicija protiv nas ako je Bog na našoj strani? On nas ponovno ohrabruje dragocjenim riječima, podsjećajući nas na nepromjenjivost Boga i na činjenicu da je On već učinio velike stvari za nas te da se priprema učiniti još veće stvari. Ako je Krist umro za bezbožnike dok smo još bili grešnici, koliko će više Njegova naklonost biti s nama sada kada smo usvojeni u Njegovu obitelj i nastojimo hodati Njegovim putem kao članovi tijela Kristova.

Veličanstvenost prorokovog karaktera ponovno se ističe u dvadeset i trećem retku: čini se da u njemu nema nijedne od onih sitnih zloba koje bi neka manja bića mogla imati u takvim okolnostima. Bio je domoljub do srži, kao i vjeran predstavnik i ambasador Gospodina te posrednik svog naroda. On praktički kaže: „Ništa od onoga što ste učinili prema meni – odbacujući mene i birajući kralja Saula – neće ni na koji način ni u kojoj mjeri umanjiti moju ljubav prema vama i moje molitve za vas. Sačuvaj Bože da se to dogodi! Smatrao bih to grijehom protiv Gospodina, koji me postavio kao neku vrstu Njegovog predstavnika prema vama, i vas prema Njemu; i sigurno bih zanemario svoju dužnost i privilegiju kad bih zapostavio ovu važnu ulogu posrednika. Možete se osloniti na to da ne samo da ću

se suzdržati od molitve protiv vas pred Gospodinom, već ću Ga moliti u vaše ime.”

Plemenitost Samuelovog postupka može dobro poslužiti kao primjer Gospodinovom narodu u raznim životnim okolnostima. Kada oni koji su nam bliski i dragi posustanu u svojoj ljubavi i odanosti, trebaju našu sućut i naše molitve još više; i, kao što nam je naš dragi Učitelj pokazao, čak se i za naše neprijatelje treba moliti i željeti im dobro – da im Gospodin u svojoj providnosti podari takvo otvaranje razumijevanja i takva iskustva koja bi u božanskoj mudrosti bila za njihovu najveću dobrobit, da ih dovedu u punu suglasnost s Njim, a tako i natrag u sklad s nama i svima koji su u skladu s Njim. Prorok ukazuje da, iako prestaje biti njihov sudac i vladar, neće prestati biti njihov učitelj na dobrom i ispravnom putu sve dok mu Gospodinove providnosti dopuštaju da im služi, i sve dok oni prihvaćaju njegovu pomoć.

Vraćajući se, međutim, na glavnu točku svojih uputa, ističe da strahopoštovanje prema Gospodinu i služenje Njemu u istini i svim srcem, nije samo ispravan put, već put koji će im donijeti Gospodinov blagoslov. Kao pomoć našoj posustaloj revnosti, trebali bismo se neprestano podsjećati na Gospodinove velike blagoslove prema nama. Ako smo ispravno nastrojeni, učenje kako cijeniti Gospodinovu dobrotu jačat će nas i činiti sve lojalnijima Njemu. Ne tražiti svim srcem Gospodinovu službu nakon što smo postali Njegov narod i ušli u savez s Njim, primajući Njegove milosti i blagoslove u ovom životu, a po obećanju i u budućem, značilo bi zlo koje, ako se u njemu ustraje, sigurno donosi propast. Vjernost Bogu trebala bi biti ključna nota svih naših želja. „Neka riječi mojih usta i razmišljanje mog srca budu prihvatljivi u tvojim očima, o Gospodine, moja snago i moj Otkupitelj.” (Psalam 19:14).

„POSLUŠNOST JE BOLJA OD ŽRTVE”

– 1. Samuelova 15:13-23. – 26. srpnja. –

Riječi našeg naslova, ključni tekst ove lekcije, Gospodinov su prijekor kralju Saulu preko proroka Samuela, u vezi s objavom da je Saul neposlušnošću nebeskom Kralju izgubio privilegiju predstavljanja na prijestolju Izraela. Oduzimanje kraljevstva iz Saulovih ruku značilo je više od njegove vlastite smjene: značilo je da njegov sin i nasljednici neće nastaviti biti Gospodinovi predstavnici u kraljevstvu.

Nekoliko godina činilo se da je Saul prilično uspješno vladao na prijestolju, a narod Izraela napredovao je s njim. Bilo je to nekoliko godina nakon njegove krunidbe, zabilježene u našoj posljednjoj lekciji, kada je došlo njegovo prvo ozbiljno iskušenje u pogledu poslušnosti nebeskom Kralju. U to vrijeme započeo je rat protiv Filistejaca, koji su se širili na

Izraelce s istoka. Saul je čekao nekoliko dana da Samuel dođe i prinese žrtve Gospodinu prije početka bitke. Samuel je bio providonosno spriječen, a Saul je, nakon što je neko vrijeme čekao, sam prinio žrtve Gospodinu, suprotno dogovoru, i zatim krenuo u bitku, što je rezultiralo značajnim porazom njegovih snaga. Očito nije imao zle namjere, ali mu je nedostajalo odgovarajuće poštovanje i strahopoštovanje prema Gospodinu i Njegovim uredbama. Može se reći da je to bio početak Saulovog odbacivanja od strane Gospodina. Samuelove riječi bile su: „Nisi održao zapovijed Gospodinovu... sada tvoje kraljevstvo neće opstati. Gospodin je našao čovjeka po svom srcu.”

Pouka ovog događaja jednako je primjenjiva na duhovni Izrael danas kao što je bila na Saula i prirodni

Izrael u njihovo vrijeme – „Poslušnost je bolja od žrtve”. Na koliko načina možemo vidjeti izraze ovog istog stanja među mnogima koji danas ispovijedaju Gospodinovo ime! Mnogi su „radnici” u Gospodinovoj stvari u raznim kršćanskim denominacijama, i mnoge su njihove žrtve vremena i novca; ali budući da nisu poslušni Gospodinu, ne dobivaju blagoslov koji bi imali, i, zapravo, u znatnoj mjeri se isključuju iz većih privilegija i prilika. Da, mnogi od njih, bojimo se, isključuju se iz kraljevstva, iz slave i iz sunasljedstva s Gospodinom u tom Kraljevstvu. Trebali bismo naučiti iz ove lekcije, dane nam u Saulovom iskustvu, da naš nebeski Otac želi da budemo vrlo pažljivi prema Njegovoj Riječi, i da ni na trenutak ne pomislimo da je možemo poboljšati, ili da će vremena i okolnosti promijeniti ispravnost naše poslušnosti prema Njemu. Da je Saul bio poslušan i da su rezultati bili katastrofalni, barem bi imao čistu savjest; mogao je reći da je bio poslušan Bogu i da nije odgovoran za rezultate. Ali da je bio poslušan, Bog bi bio odgovoran za rezultate, i znamo da bi božanska moć donijela odgovarajuće rezultate. Primijenimo ovu lekciju na sebe u pogledu našeg svakodnevnog ponašanja u svakom životnom pitanju: poslušajmo Gospodinovu Riječ i držimo se nje, ne bojeći se rezultata, već vjerujući da Onaj koji nas čuva nikada ne drijema niti spava i da je previše mudar da bi pogriješio, kao i sposoban da se nosi sa svakom hitnom situacijom koja bi mogla doći na nas kao rezultat naše poslušnosti. Koliko bi Gospodinovih ljudi u Babilonu bilo blagoslovljeno slijedeći upute ove lekcije. Rekli su sebi, iznova i iznova: „Vidim da su sadašnje institucije i uređenja suprotni jednostavnosti Evanđelja Kristova i praksi rane Crkve, ali što mogu učiniti? Identificiran sam s ovim sustavom i angažiran sam u žrtvovanju za njegovo izgrađivanje; ako sada povučem svoju ruku, to će značiti više ili manje katastrofe. Želim biti slobodan od ljudskih institucija i da su mi ruke ispunjene Gospodinovim radom u skladu s Njegovom Riječi, ali ne mogu pustiti, jer se čini da je nužnost na meni. Moram izvršiti žrtvu i ovo se čini mojim najprikladnijim mjestom za to.” Gospodin nije zadovoljan takvim argumentom. Njegova poruka nama je da je poslušnost bolja od žrtve: prepustite stvar svoje žrtve u moje ruke; – ionako neće ništa značiti osim ako je ja ne prihvatim, a ja prihvaćam žrtve samo od onih koji su prvo poslušni. „Izađite iz nje, moj narode, da ne budete sudionici njezinih grijeha i da ne primite njezine pošasti.”

Iako je Gospodin najavio odbacivanje Saula, očito je da se predviđanje nije izvršilo nekoliko godina nakon toga; možda je dekret stajao deset godina, kao mrtvo slovo na papiru, jer je vrlo moguće da je Saul bio pravilno poučen odbacivanjem i postao pažljiviji i poslušniji božanskoj volji, a David, koji je vjerojatno

bio pomazan u to vrijeme, još nije bio dovoljno razvijen da bude Gospodinov predstavnik umjesto Saula.

Saulovo sljedeće ozbiljno iskušenje bilo je u vezi s Amalećanima – nomadskim i žestokim narodom koji je u nekoliko navrata nanio štetu narodu Izraela. U slanju poruke Gospodin je dao posebne upute da Amalećani budu uništeni, rekavši: „Potpuno uništi sve što imaju, i ne šteti ih; nego ubij i muškarca i ženu, dojenče i odojče, vola i ovcu, devu i magarca.” Bez spominjanja drugih amalečkih prijestupa, ovdje navodi da je uništenje zbog amalečkog protivljenja Izraelu na putu kada su izlazili iz egipatske zemlje nekoliko stoljeća ranije.

Ovu pripovijest skeptici koriste kako bi dokazali jedno od dvoje: (1) Da Bog nije poslao takvu poruku; da je to bila ili mašta Samuela ili Saula ili nekoga tko je pisao izmišljeno u njihovo ime. (2) Ako bi se prihvatilo da je to bila zapovijed Gospodina, to bi Ga dokazalo kao čudovište – bez pravde, sažaljenja, suosjećanja i ljubavi – da bi tako zapovjedio masovno ubijanje ljudskih bića i nijemih životinja. Na ovo pitanje postoji samo jedan odgovor, i trebao bi biti zadovoljavajući svima koji ga razumiju. To je ovo:

Prvo, pokolj Amalećana nije značio, kao što se obično zaključuje, da su oni, priznato zli, otišli u vječnu muku. Smrt je imala isto značenje za Amalećane kao i za njihovu stoku – prekid svega što je bilo poželjno u sadašnjem životu, a poželjne stvari u sadašnjem životu vjerojatno nisu bile više Amalećanima nego njihovim stadima. Amalećani su pretrpjeli mnogo manje, ubijeni mačem, nego da su bili podvrgnuti gladi ili kugi, i umrli od gladi ili bolesti – kraj života s malo boli za njih same ili problema za druge – kraj relativno neuzbudljivih života ionako. Svi su otišli u veliki zatvor smrti – Šeol, Had – grob. Bog je unaprijed znao i već je uređio veliko otkupljenje ne samo za njih nego za cijelo čovječanstvo, i to otkupljenje, osigurano velikom žrtvom Krista stoljećima nakon njihove smrti, osigurat će im oslobođenje iz njihovog zatvora, buđenje iz sna smrti. Oni će biti među onima koje je naš Gospodin spomenuo, rekavši: „Svi koji su u grobovima čut će glas Sina Čovječjega i izići će.” Izići će pod mnogo povoljnijim uvjetima, da nauče o Božjoj milosti u Kristu i da budu među obiteljima zemlje koje će biti blagoslovljene Abrahamovim sjemenom, duhovnim Izraelom. Neće biti u glavnom uskrsnuću, odnosno uskrsnuću života, ali će biti probuđeni na privilegije obnove kroz sudove, ispravke u pravednosti.

Drugo, istina je za Amalećane, kao što je bila istina za Amorejce, da bi bili uništeni ranije, ali njihova bezakonja još nisu bila dosegla puninu. Jedna lekcija koju treba naučiti iz ovoga je da, iako te nacije možda nisu bile u posebnom savezničkom odnosu s Bogom,

postoji određeni božanski nadzor – da njihova bezakonja ne idu predaleko, i da, kada dosegnu puninu, kazna se može očekivati. Ne znamo pojedinosti u vezi s Amalećanima, ali, poznavajući Božji karakter i Njegovu pravdu i milosrđe, možemo biti sigurni da su, u nekom posebnom smislu te riječi, njihova bezakonja dosegla puninu i prelijevala se prije nego što je ova zapovijed za njihovo uništenje bila povjerena kralju Saulu.

Saulova pogreška u ovom iskušenju bila je njegova nesposobnost da izričito izvrši zapovijed Gospodina. Pobio je sve Amalećane, stare i mlade, osim kralja, kojeg je ostavio na životu, možda misleći da ga prikaže u nekoj vrsti trijumfalnog prikaza; ali što se tiče stada i krda, složio se sa svojim narodom da poštede sve što je bilo dobro i poželjno – „najbolje od ovaca i volova, tovnih životinja i janjaca, i sve što je bilo dobro... ali sve što je bilo bezvrijedno i odbačeno, to su potpuno uništili.” (Redak 9).

U tom trenutku prorok Samuel dolazi k njemu i započinje razgovor naše lekcije. Opća pripovijest – Samuelova ogorčenost i Gospodinova jasna objava – jasno ukazuju na to da Saul nije pogrešno razumio svoje upute, već ih je s velikom promišljenošću prekršio. Posljedično, moramo razumjeti njegove riječi upućene Samuelu kao prilično licemjerne. Prvo pozdravlja proroka s blagoslovima i uvjeravanjima da je uspješno izvršio Gospodinovu zapovijed. No, prorok odmah odgovara: „Što znači onda ovo blejanje ovaca u mojim ušima i mukanje volova koje čujem?” Prorok je odmah shvatio da djelo uništenja nije bilo dovršeno, da su Saul i narod Izraela željeli uzeti plijen. To je bilo potpuno suprotno Gospodinovoj uputi. Nisu trebali uništavati svoje neprijatelje za svoju korist, već jednostavno djelovati kao Gospodinovi zastupnici u izvršavanju Njegove presude, kazne pravde. Nisu trebali uzimati plijen i tako postati poput naroda oko njih – pljačkaška nacija, koja profitira od nevolja koje su nanijeli neprijateljima Gospodina. Ovo je u potpunom skladu s Gospodinovim karakterom i prethodnim objašnjenjem toga.

Saul, vidjevši da prorok vjerojatno neće suosjećati s njegovim kršenjem zapovijedi, počeo je licemjerno tvrditi da su sve te fine ovce i volovi zarobljeni od neprijatelja kako bi se žrtvovali Gospodinu, a usput bi to značilo veliku gozbu za Izraelce, jer su meso tako žrtvovanih životinja jeli. Samuel je prekinuo kralja u njegovom objašnjenju i rekao mu Gospodinove riječi od prethodne noći (što bi, prema židovskom računanju, bila „ova noć”, jer njihov dan počinje navečer). Gospodinova poruka skreće pozornost na činjenicu da je Saul bio ponizan kada je izabran za Gospodinovog predstavnika na prijestolju, i tada je bio vrlo spreman strogo poslušati nebeski glas, ali nagovještaj je da je sada postao samopouzdaniji i stoga manje oslonjen na

Gospodina i manje pažljiv prema Gospodinovim zapovijedima; ulazeći u pogrešno stanje srca, nije uspio pravilno izvršiti vrlo jasnu specifičnu uputu. Svjesno i kršeći Gospodinovu zapovijed, odvojio je plijen i poštediti najbolje kada je Gospodin zapovjedio suprotno.

Ako, primjenjujući načela ovoga na Gospodinov narod danas, mislimo na Amalećane kao predstavnike grijeha i kako nam Gospodinova zapovijed dolazi da potpuno uklonimo grijeh, potpuno uništavajući sve što je povezano s njim, možemo dobiti dobru lekciju. Poput Saula, mnogi su skloni uništiti najgore stvari povezane s grijehom, ali poštediti kralja grijeha, samo ga učiniti zarobljenikom. Mnogi su također skloni tražiti stvari za koje shvaćaju da su osuđene od Gospodina na uništenje – takve stvari koje bi bile izbor i poželjne po njihovom ukusu – i često, poput Saula, tvrde da čak i te manje odbojne grijehe drže s namjerom da ih žrtvuju i tako počaste Boga. Kako je srce prijevarno iznad svega! Kako je potrebno da svi koji žele biti u skladu s Gospodinom budu potpuno iskrenog srca, potpuno iskreni, i da pod Gospodinovim vodstvom nastojimo oduzeti život svakom grešnom principu, zlom učenju, zlim doktrinama, zlim angažmanima, nečistim riječima i mislima i djelima.

Saul je nastojao obraniti svoj postupak, prikazati stvar u što boljem svjetlu i prebaciti odgovornost za spašavanje plijena za žrtvu na vojsku Izraela, koja je, zajedno s njim, toliko željela prinositi žrtve Gospodinu. Samuelov odgovor je srž ove lekcije i sadrži njezin Ključni tekst. Jasno ukazuje Saulu ono što je ovaj trebao znati, i što bi svi trebali prepoznati, naime, da je prinošenje žrtava mnogo manje ugodno Gospodinu nego poslušnost Njegovoj Riječi. Nitko ne može prinijeti prihvatljivu žrtvu Gospodinu ako nije poslušan u srcu i ako žrtva ne predstavlja tu poslušnost. Tako je i s Gospodinovim narodom danas. Nije toliko riječ o nepošteno stečenom bogatstvu ili prihodima stečenim zlim djelima koje možemo prinijeti Gospodinu kao prihvatljivu žrtvu. Naša žrtva mora biti iz srca, i prije svega, mora biti voljna. Onaj tko daje svoju volju, svoje srce, Gospodinu, daje sve; onaj tko ne daje svoju volju, tko ne dolazi u poslušnosti srca Gospodinu, ne može prinijeti nikakvu žrtvu Gospodinu koja bi mogla biti prihvatljiva. „Gle, poslušnost je bolja od žrtve”, lekcija je koja bi trebala biti duboko urezana u srca svih posvećenih u Kristu Isusu. Također je potrebno imati duh poslušnosti, i tko god ima duh poslušnosti ne samo da će poslušati božansku volju, već će nastojati sve više i više upoznati božansku volju kako bi je mogao poslušati. O ovoj klasi Sveto Pismo kaže: „Njegova riječ je pronađena i ja sam je jeo”; i opet, riječima našeg Gospodina, „Uživam činiti Tvoju volju, o moj Bože; Tvoj zakon je zapisan u mom srcu.”

Saul je bio vrlo marljiv u svom protivljenju čarobnjaštvu i idolopoklonstvu diljem zemlje Izraela, i time je činio dobro djelo u skladu s božanskim planom, božanskom voljom; ali prorok mu skreće pozornost na činjenicu da njegova energija u takvim stvarima neće nadoknaditi njegovo namjerno i voljno zanemarivanje božanske zapovijedi. Gospodinove zapovijedi protiv grijeha i svake zle stvari moraju se izvršiti do posljednjeg slova, bez obzira koliko visoko uzvišen grijeh bio u dostojanstvu i mjestu, i bez obzira koliko dragocjen, vrijedan, poželjan ili ukusan grijeh bio našoj paloj prirodi. Iako je drag kao desna ruka ili desno oko, Gospodinovi sljedbenici nemaju drugog izbora nego biti poslušni – čak do smrti.

Iako je potpuno odbačen, Saulovo uklanjanje još nije bilo na redu. Samuel se pridružio njemu u javnoj žrtvi, obilježavajući pobjedu nad Amalećanima, i tom prilikom je vlastitom rukom ubio Agaga – zatim se vratio u svoj dom. Nikada više nije vidio Saula, ali Sveto Pismo kaže: „Ipak, Samuel je tugovao za Saulom” – pokazujući nam tako ponovno ljepotu i snagu svog karaktera. Bio je spreman izvršiti Gospodinovu zapovijed u svakom pogledu, ali nije bio bez osjećaja suosjećanja za one koji su bili na krivom putu; – ne suosjećanja koje bi ih učinilo njegovim prijateljima i navelo ga da surađuje s njima u njihovom pogrešnom putu, već suosjećanja koje bi rado surađivalo s njima u bilo kojem trenutku na pravednom putu.

GOSPODIN GLEDA NA SRCE

– 1. Samuelova 16:4-13. – 2. kolovoza. –

Glavni tekst: „Čovjek gleda na vanjštinu, ali Bog gleda na srce.”

Odbacivanje Saula od strane Gospodina zbog neposlušnosti značilo je ne samo njegovo konačno uklanjanje s prijestolja, već i da njegova obitelj, njegovi sinovi, neće naslijediti kraljevstvo. To je također značilo da će Gospodin izabrati drugog čovjeka, drugu obitelj, za ulogu vladara u Izraelu i predstavnika Gospodina na prijestolju. Gospodinov izbor bio je David, na kojeg se Samuel neizravno pozvao, rekavši: „Gospodin je našao čovjeka po svom srcu, i Gospodin je zapovjedio njemu da bude vođa nad svojim narodom, jer ti [Saul] nisi održao ono što je Gospodin zapovjedio.” (1. Samuelova 13:14). David je, u vrijeme ove lekcije, imao oko dvadeset godina; stoga su riječi proroka koje su upravo citirane morale biti izrečene otprilike u vrijeme Davidova rođenja. Tako imamo još jednu ilustraciju Božjeg predznanja i plana u vezi s onima koje posebno koristi u svojoj službi, od njihovih najranijih trenutaka. Na sličan način, Božji izbor Jakova bio je objavljen prije nego što se rodio; i slično, apostol Pavao nam govori da je bio izabran od Boga iz majčine utrobe. Trebamo odvojiti od ove izjave bilo kakvu pogrešnu misao o božanskom izboru i primijetiti da nitko od njih nije bio izabran za vječni život, već su svi oni izabrani i opremljeni za posebnu službu. To nam daje sugestiju o mogućnosti da roditeljski utjecaji utječu na prirodnu sklonost ljudskog bića prije njegovog rođenja. On i dalje ima volju, i iako je povoljno obdaren, ostaje na njemu da odluči hoće li hodati Gospodinovim putem i u kojoj mjeri će biti poslušan. Nema prisile volje, jer Gospodin traži takve koji će ga štovati [služiti mu] u duhu – dragovoljno, od srca – i u istini.

Davidova baka bila je nježna Ruta, koja je vjerojatno sakupljala žito na istim poljima s kojima je David bio upoznat. Njegov djed zvao se Boaz, a dio njegove povijesti zabilježen je u knjizi o Rut. Njegov

otac Jišaj, poput svog djeda, bio je nesumnjivo jedan od starješina grada Betlehema, poštovan i cijenjen kao plemenit čovjek. O njegovoj majci znamo malo, osim što ju on dva puta spominje kao „službenicu Božju”.

Samuel je tugovao i molio za Saula, te je očito bio razočaran što je ovaj čovjek, od kojeg je očekivao velike stvari i pod čijim je vodstvom predviđao veliki prosperitet za Izrael, bio odbačen. Vrlo vjerojatno su ga mučile slutnje o građanskom ratu koji bi mogao izbiti zbog postavljanja novog kralja. Znao je da Saul neće mirno prihvatiti da položi žezlo koje je preuzeo s velikom skromnošću u poslušnosti Gospodinovom aranžmanu; u mislima je mogao vidjeti vjerojatnost građanskog sukoba koji bi mogao razdvojiti naciju i uzrokovati velike probleme. Trebao je imati veće povjerenje u mudrost i moć Svemogućeg, ali njegova nevolja bila je više-manje slična onoj koja napada sve Gospodinove ljude i danas. Pouka iz ovoga za naša srca trebala bi biti da ćemo bezuvjetno vjerovati Gospodinu da upravlja svojim poslovima: da ćemo mu vjerovati tamo gdje ga ne možemo pratiti, i biti poslušni njegovim uputama, te, umjesto da tugujemo zbog izvršenja njegovih planova, radovat ćemo se, znajući da sve stvari rade zajedno za dobro onima koji ljube Boga – da će sve stvari na kraju donijeti blagoslove onima koji su u skladu s Gospodinom – blagoslove za budući život, ako ne za sadašnji.

Kada je poslan da pomaže Davida, Samuel je pokazao snagu koja nije bila primjetna u njegovom karakteru. Nije oklijevao izvršiti Gospodinovu zapovijed, ali je nagovijestio da jasno razumije da to znači rizik za njegov vlastiti život – da bi ga Saul ubio kao izdajnika ako bi pomazao nasljednika kraljevstva. Gospodin mu je jasno dao do znanja da nije namjera odmah obznanimi stvar, te ga je uputio da ode u Betlehem i tamo prinese žrtvu, te usput iskoristi priliku

da pronade i pomaže onoga koji će, u svoje vrijeme, biti poznat i uzvišen na prijestolje. U to vrijeme, trebao je samo obaviti početni posao, koji Davidov otac i braća ne bi razumjeli, misleći, možda, da pomazanje znači posebni blagoslov ili nalog od Gospodina da se uključi kao jedan od članova škole proroka ili nešto slično. Vrlo vjerojatno je, međutim, prorok privatno obavijestio Davida o značenju pomazanja, baš kao što je privatno obavijestio Saula kada ga je tajno pomazao za kralja.

Ova lekcija razmatra događaje od trenutka kada je Samuel stigao u grad Betlehem. Starješine su bile u strahu, misleći da njegova prisutnost označava neki grijeh s njihove strane ili strane nekih njihovih sugrađana zbog kojeg ih je Bog poslao da ih ukori i kazni; stoga su pitali dolazi li u miru – znači li njegova prisutnost blagoslov ili kaznu. Njihovi strahovi su se smirili kada su čuli da je njegova misija bila miroljubiva – da prinese žrtvu Gospodinu. Neko vrijeme prije toga, Filistejci su zarobili Kovčeg saveza, a službe u Šatoru sastanka bile su prekinute i još nisu bile ponovno uspostavljene; zbog toga je ovu žrtvu prinosio Gospodinov posebno imenovani prorok. Zapovijed ljudima iz Betlehema da se posvete ako žele sudjelovati u blagoslovima žrtve, značila je da trebaju oprati svoje tijelo, obući čistu odjeću i približiti se Gospodinu svojim srcima. Tako su predodžbeno predstavljali opravdanje i posvećenje koje Crkva ovog Evandeoskog doba uživa. Čini se da je Samuel preuzeo nadzor nad Jišajevom obitelji s namjerom da bez javnog prikazivanja pronade čovjeka kojeg je Gospodin izabrao i pomaže ga za tu službu te mu da božanski blagoslov kao pripremu za to. Jišaj je pravilno predstavio svoje sinove proroku prema redoslijedu njihova rođenja, najprije svog najstarijeg, Eliaba. Budući da je bio naočit, Samuel je prirodno pretpostavio da je on Gospodinov izbor; ali dok je tražio Gospodinovo vodstvo u tom pitanju, dobio je odgovor (na koji način ne znamo) koji čini Ključni tekst ove lekcije. Sudeći prema ljudskom stajalištu izgleda, dobi, sposobnosti itd., Eliab je bio najprikladnija osoba u Jišajevoj obitelji da bude kralj nad nacijom; ali ne i u Gospodinovim očima. Gospodin je gledao na srce i već je izabrao Davida kao čovjeka po svom srcu, iako u to vrijeme, zbog njegove mladosti itd., njegov otac nije smatrao vrijednim da ga pozove da bude prisutan na gozbi. Kako su se jedan za drugim pojavljivali, a prorok nije pronašao onoga koga je Gospodinov duh označio kao onoga koji treba biti pomazan, upitao je: „Jesu li svi tvoji sinovi ovdje?” kada se Jišaj iznenada sjetio da ima još jednog dječaka, svog najmlađeg, na polju sa svojim ovcama.

Naš Ključni tekst odnosi se na sve što je povezano s Uzvišenim pozivom ovog Evandeoskog doba, a iskustvo iz godine u godinu pokazuje njegovu opću primjenjivost. I mi, kao Gospodinovi glasnici, tražimo

one koji će biti pomazani uljem radosti, svetim duhom, da budu kraljevi i svećenici Bogu u Kraljevstvu koje će On uskoro uspostaviti i koje će zamijeniti sadašnja kraljevstva. I mi bismo se, poput Samuela, mogli bojati nastaviti s ovim poslom pomazanja nasljednika sadašnjih institucija, kad ne bismo shvaćali da je posao pečačenja Gospodinovih izabranika, koji je sada u tijeku, tajni posao koji svijet ne može razumjeti. Doista, nitko ne razumije ovo pitanje pečačenja, pomazanja svetim duhom, osim onih koji su ga primili, a svi su oni iz Davidove klase. Ime David znači „ljubljeni”, i kao što se posebno odnosilo na našeg Gospodina i Učitelja, o kojem je Jehova rekao: „Ovo je moj ljubljeni Sin”, tako se odnosi i na sve članove njegova tijela, od kojih svaki mora biti ljubljen, inače ne može biti prihvaćen kao član. Glava kaže za takve: „Otac vas sam ljubi”, i opet kaže da bismo trebali ljubiti jedni druge kao što je On ljubio nas. Nije previše reći da svi koji prime ovo Gospodinovo pomazanje moraju na kraju biti ovog Davidovog, ili ljubljenog, karaktera – duh ljubavi mora biti u njima, ljubav prema Gospodinu i ljubav jedni prema drugima, inače nisu Njegovi.

U traženju Gospodinovih pomazanika koji će uskoro vladati u Milenijskoj slavi za blagoslov svijeta, kao veći David, primjećujemo da, kao što su Davida njegova braća smatrala previše nevažnim da bi se uzimao u obzir u tom kontekstu, tako bivaju tretirani i oni koje Gospodin bira i pomazuje za svoje nebesko Kraljevstvo. Naš Gospodin Isus bio je prezren od svoje braće, i kada je predloženo da bude Gospodinov pomazanik, Njegov je narod, kao skrivajući lica od njega, prezirao i odbacio ga te smatrao beznadnim u pogledu bilo čega velikog ili slavnog – „kao korijen iz suhe zemlje.” Isto je bilo i s članovima Njegova tijela, prave izabrane Crkve; i oni su bili prezreni i odbačeni od ljudi, a o njima apostol izjavljuje: „Smatraju nas smećem i otpadom svijeta; smatraju nas ludima cijeli dan radi Krista.” (1. Korinćanima 4:13).

Opet izjavljuje da „nije mnogo velikih, nije mnogo mudrih, nije mnogo učenih koje je Bog izabrao; već uglavnom siromašne ovoga svijeta, bogate vjerom, da budu nasljednici Kraljevstva.” I ovaj princip božanskog izbora stvari koje nisu [cijenjene među ljudima], da bi poništio stvari koje jesu [cijenjene među ljudima], primjetan je kroz cijelo ovo Evandeosko doba. Često smo, poput Samuela, gledali oko sebe među ljudima koji su se činili prikladnima za mjesto u Kraljevstvu – na one koji su visoko pozicionirani, društveno, intelektualno, moralno, obrazovno – i u očima ljudi, i očekivali da će Gospodin sigurno odobriti njihovo pomazanje uljem radosti, i dati im znanje o istini koja se odnosi na Kraljevstvo, itd., samo da bismo se našli u zabludi, i dobili novu lekciju da Bog ne gleda na vanjski izgled već na srce.

Priznajemo da nismo u stanju čitati srce, ali smo potpuno zadovoljni prihvatiti božansku odluku u takvim stvarima, i vjerovati da ćemo, kada dođe vrijeme da se otkriju sve tajne ovog sadašnjeg vremena, moći potpuno razumjeti značenje Gospodinovih izbora više nego sada – tada ćemo moći vidjeti kolika je razlika bila između srca onih koje je Gospodin prihvatio i srca onih koji su izvana ponizni, a koje nije toliko visoko favorizirao u vezi s pozivom u Kraljevstvo. U međuvremenu, jednostavno moramo čekati i vjerovati Gospodinu i prihvatiti Njegove odluke, kao što je izrazio naš dragi Otkupitelj kada je rekao: „Zahvaljujem ti, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si sakrio ove stvari od mudrih i razboritih, a otkrio ih malenima: da, Oče; jer tako se činilo dobrim u tvojim očima.” (Luka 10:21).

Poučeni o Gospodinovim metodama, ne smijemo prezirati one najmanje, najneplemenitije ili nepismene koji pokazuju čistoću i iskrenost srca prema Bogu, i kojima, kako se čini, Gospodin daje pomazanje svog duha i „uho da čuju.” Umjesto toga, dok prenosimo poruku svima kad imamo priliku, trebamo se posebno radovati s onima na kojima se očituje Gospodinova naklonost, bez obzira na njihove zemaljske okolnosti, itd. Gospodin poznaje one koji su Njegovi, i na nama je da ih prepoznamo, poštujemo i surađujemo sa svima takvima, kao ambasadorima i predstavnicima našeg Gospodina i Učitelja.

Često smo, promatrajući skupštinu Gospodinovog naroda i videći neke koji nisu fizički privlačni, dobro obrazovani, profinjeni ili plemenitog roda, a ipak nose znakove Gospodinovog pomazanja – promatrajući njihova lica na kojima sja svjetlo istine, povjerenje i nadu koja ih nadahnjuje te njihove živote koji ukazuju na preobrazbu iz kraljevstva tame u kraljevstvo Božjeg dragog Sina – razmišljali kako bismo, da nas je Gospodin poslao tražiti Njegovu nevjestu prema vlastitom nahođenju, iz neznanja možda prošli pored nekih Njegovih odabranih dragulja i prikupili neke koje On odbacuje kao nedostojne – jer nismo u stanju čitati srce. Ova misao trebala bi nas učiniti vrlo poniznima, blagima i krotkima prema svima, i vrlo povjerljivima prema Gospodinu i vrlo sklonima tražiti Njegovo vodstvo u vezi s našim radom kao Njegovih

slugu, baš kao što je Samuel tražio Gospodinovo vodstvo u vezi s pomazanjem Davida.

Samuelove riječi: „Nećemo sjesti dok on ne dođe ovamo,” odnosile su se na gozbu u kojoj su trebali sudjelovati. Bio je običaj da, nakon što je žrtva prinesena, posvećene prisutne osobe i one koje su duhovno sudjelovale u žrtvi mogu sudjelovati u gozbi, jedući meso i tako slaveći zajedništvo s Gospodinom. Samuel je odlučio da se ta gozba ne smije započeti dok David ne stigne; – zapravo, zbog toga što je bio Gospodinov pomazanik, bio bi najvažnija osoba prisutna na gozbi. Možda u tome također možemo vidjeti sliku Gospodinovog blagoslova u božanskom planu. Velika gozba obilja predviđena je za cijeli svijet čovječanstva, ali se u njoj ne može sudjelovati dok opravdavajuća i posvećujuća žrtva nije prinesena – i, više od toga, gozba se ne može započeti dok prvo Pomazanik ne dođe i ne primi pomazanje. Pomazanje je započelo s našim Gospodinom, Glavom Crkve, i tijekom Evangeoskog doba teče na sve članove Njegova tijela, Crkvu. Žrtva je prinesena, i mi, kao članovi Krista, sudjelujemo u žrtvi. Uskoro će cijela stvar biti dovršena i tada će se za Gospodinovog pomazanika postaviti gozba obilja, a Pomazanik – Glava i tijelo – bit će glavni sudionici te velike antitipske gozbe.

Blagoslov i moć Gospodinova pratili su Davidovo pomazanje na neki način – kako točno možda ne razumijemo, jer manifestacija duha nije bila ista u to vrijeme kao što je s nama, Crkvom, od blagdane Pedesetnice, o čemu apostol izjavljuje: „Sveti duh još nije bio dan, jer Isus još nije bio proslavljen.” (Ivan 7:39). Međutim, na neki način Božji blagoslov i moć bili su s Davidom, omogućujući mu napredak u znanju, itd., i pripremajući ga za dužnosti službe za koju je bio pomazan. Možemo li ovo smatrati antitipom pomazanja koje dolazi na Crkvu od trenutka njezina prihvaćanja s Gospodinom? Naše pomazanje nije fizičko, niti su blagoslovi dodijeljeni materijalnog karaktera: kao Nova Stvorenja smo pomazani; kao Nova Stvorenja rastemo u milosti, znanju i ljubavi; i kao Nova Stvorenja ćemo, uskoro, biti usavršeni u prvom uskrsnuću i doći na prijestolje s našim Gospodinom i Učiteljem kao našom Glavom.

